

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL CLUJ
BIROUL DE INFORMARE ȘI RELAȚII PUBLICE
Cluj-Napoca, P-ța Ștefan cel Mare, nr. 1,
Telefon +40-264.504.363; +40-264.504.308, int. 383
email: adrian.danila@just.ro

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența Regulamentului U.E. 2016/679

09.08.2021

CURTEA DE APEL CLUJ A CONSTATAT CĂ LEGIUITORUL ROMÂN NU A INCRIMINAT VÂNZAREA DE COPII

Referitor la informația apărută în mass-media potrivit căreia, **„vânzarea unui copil nu constituie în România infracțiune” în opinia Curții de Apel Cluj**, în vederea unei corecte informări a opiniei publice, transmitem următorul

DREPT LA REPLICĂ

Afirmația că, potrivit Curții de Apel Cluj, *„vânzarea unui copil nu constituie în România infracțiune”* dezinformează în mod deliberat, prin redarea trunchiată și extrasă din context a unor paragrafe din considerentele unei hotărâri penale, în scopul denaturării raționamentului și argumentelor reale, obiective ale instanței și care au atras soluția de achitare.

Știrea urmărește în mod evident să inducă ideea, pe cât de nereală, pe atât de incorectă, că această concluzie este una de principiu și reflectă convingerea intimă a instanței cu privire la valențele penale ale faptei de vânzare de copii.

Corespunde adevărului faptul că, prin decizia sus-amintită, instanța a pronunțat achitarea inculpaților sub aspectul infracțiunii de trafic de minori.

Din considerentele acestei decizii, însă, rezultă cu ușurință că această soluție a fost „impusă” de respectarea principiului legalității care guvernează răspunderea penală, de constrângerile, limitările și/sau lacunele cadrului legislativ actual, de competențele funcționale ale instanțelor de judecată,

care obligă la aplicarea legii, nefiind permise nici nesocotirea, dar nici completarea ei și, nu în ultimul rând, de starea de fapt probată în cauză prin mijloacele administrate.

Pentru o informare completă și obiectivă, redăm mai jos paragraful integral din decizie:

„Cu referire la infracțiunea de trafic de minori, Curtea de Apel apreciază că în mod legal s-a dispus soluția de achitare de către instanța de fond, reținându-se că nu sunt îndeplinite elementele de tipicitate ale infracțiunii.

*Curtea de Apel reține în primul rând că **răspunderea penală este subordonată principiului legalității. Acest principiu constituie baza sistemului juridic, iar în materie penală, principiul presupune ca niciun comportament să nu fie încriminat și nicio pedeapsă să nu fie stabilită sau aplicată în lipsa unei legi în vigoare la data actului de conduită.***

În cauză, nu sunt îndeplinite elementele de tipicitate ale infracțiunii de trafic de minori, întrucât unul din elementele esențiale ale laturii obiective a infracțiunii este acela ca acțiunile alternative sau cumulative de recrutare, transport, transferare, adăpostire sau primire a unui minor să fie întreprinse în scopul exploatării minorului. Această sintagmă de „exploatare a unei persoane” este explicitată în conținutul art. 182 Cod Penal și semnifică, în mod limitativ: a) supunerea la executarea unei munci sau îndeplinirea de servicii, în mod forțat; b) ținerea în stare de sclavie sau alte procedee asemănătoare de lipsire de libertate ori de aservire; c) obligarea la practicarea prostituției, la manifestări pornografice în vederea producerii și difuzării de materiale pornografice sau la alte forme de exploatare sexuală; d) obligarea la practicarea cerșetoriei.

Nu poate fi primită susținerea Parchetului, potrivit căreia activitatea apreciată infracțională a inculpaților se subsumează cazului de exploatare prev. de art. 182 lit. b Cod Penal, pentru că probele administrate în cauză nu au relevat o asemenea stare de fapt, în sensul că traficarea minorului a avut drept scop exploatarea acestuia, în una din formele: sclavie, alt procedeu asemănător lipsirii de libertate sau aservire.

Faptul că „vânzarea unui copil” care nu este subsumată unuia dintre scopurile exploatării nu constituie în România infracțiune, a făcut obiect de dezbatere în mass media încă de câțiva ani și multe persoane vocale și-au exprimat indignarea față de această „lacună legislativă”, mai ales cu referire la cazurile de ocolire a procedurii legale de adopție, așa cum este de altfel și cazul în speța de față. Ori, în lipsa unei legiferări exprese a

acestei manopere de „vânzare a copilului” unei alte persoane, chiar prin obținerea unor foloase materiale de către tutorele copilului, dar în lipsa scopului de exploatare a copilului – care să fie și dovedit- instanța de judecată nu poate reține comiterea vreunei fapte penale.

Curtea de Apel a constatat că prin Legea nr. 470/20.09.2001, România a ratificat Protocolul facultativ la Convenția cu privire la drepturile copilului, referitor la vânzarea de copii, prostituția copiilor și pornografia infantilă, semnat la New York la 6 septembrie 2000. Potrivit art. 1 al Protocolului, statele părți vor interzice vânzarea de copii, prostituția copiilor și pornografia infantilă, în conformitate cu dispozițiile protocolului.

În conținutul acestui Protocol, la art. 2, este definită vânzarea de copii ca fiind „orice act sau tranzacție prin care un copil este transferat de orice persoană sau grup de persoane către o altă persoană ori către un alt grup contra cost sau contra oricăror alte avantaje materiale”. Această definiție este independentă de noțiunile de “prostituția copiilor” care reprezintă folosirea copiilor pentru activități sexuale, contra cost sau contra oricăror alte avantaje materiale și de “pornografia infantilă”, care înseamnă orice reprezentare, prin orice mijloace, a copiilor angajați într-o activitate sexuală explicită, reală ori simulată, sau orice altă expunere a organelor sexuale ale copiilor, în principal în scopuri sexuale. Potrivit art. 3 din Protocol: 1. Orice stat parte va urmări ca cel puțin următoarele acte și activități să fie pe deplin incriminate în dreptul său penal, indiferent dacă aceste acte sunt comise pe plan intern sau internațional, individual ori în mod organizat. a) În ceea ce privește vânzarea de copii, astfel cum este definită la art. 2: (i) oferirea, livrarea sau acceptarea unui copil, indiferent de mijloacele utilizate, în scopul: - exploatării sexuale a copilului; - transferului de organe de copil pentru profit; - supunerii la munca forțată a copiilor; (ii) obținerea consimțământului, în mod fraudulos, ca intermediar pentru adopția copiilor, prin încălcarea instrumentelor juridice internaționale în materia adopției. b) Oferirea, obținerea, procurarea sau furnizarea copiilor pentru prostituție, astfel cum este definită la art. 2. c) Producerea, distribuirea, difuzarea, importul, exportul, oferirea, vinderea sau deținerea în scopurile menționate de materiale de pornografie, astfel cum este definită la art. 2.

2. Sub rezerva dreptului intern al statului parte, aceleași dispoziții vor fi în vigoare în caz de tentativă de comitere a oricăruia dintre aceste acte, de complicitate în săvârșirea sa sau de participare la acesta.

3. Statul parte va considera aceste infracțiuni pasibile de pedepse adecvate, în funcție de gravitatea acestora.

4. Sub rezerva prevederilor dreptului sau intern, fiecare stat parte va lua, dacă se considera necesar, toate măsurile care se impun în scopul de a stabili responsabilitatea

persoanelor juridice pentru infracțiunile definite la paragraful 1. În conformitate cu principiile dreptului intern al statului parte, aceasta responsabilitate ar putea fi de natura penală, civilă sau administrativă.

5. Statele părți vor lua toate măsurile juridice sau administrative adecvate pentru a se asigura ca toate persoanele implicate în procedura de adopție acționează conform dispozițiilor instrumentelor juridice internaționale aplicabile. Potrivit obligațiilor asumate conform acestui protocol, îi revine statului român obligația legiferării în dreptul penal, a actelor și activităților definite în art. 3 din protocol.

Ori, se constată că această legiferare nu a operat, cu referire la acțiunile frauduloase ce sunt definite ca “vânzare de copii” și care nu sunt legate în mod determinat de scopul unei exploatări a copilului. Situația poate fi interpretată fie ca o omisiune a legiuitorului, fie ca o opțiune de politică penală a statului.

Pe de altă parte, **competența funcțională a judecătorului se limitează la aplicarea legii, nu la completarea ei.** Din perspectiva ambilor inculpați, inclusiv sub aspectul laturii subiective, ca element de tipicitate a infracțiunii de trafic de minori, faptele acestora trebuie să fie comise cu intenția directă necesară producerii scopului exploatării, deci inculpații să fi urmărit exploatarea copilului, în una din modalitățile determinate de art. 182 CP. Ori, probațiunea administrată, a cărei interpretare nu a fost contestată, nu a relevat dovada unui asemenea scop urmărit de inculpați. În concluzie, nu poate fi primită interpretarea Parchetului potrivit căreia transferul minorului contra unor beneficii materiale de la inculpata -mama sa naturală, la un străin – inculpatul, echivalează cu o stare de lipsire de libertate asemănătoare sclaviei”.

Decizia se găsește pe site-ul www.rolii.ro și poate fi consultată accesând următorul link:

<http://www.rolii.ro/hotarari/60ea510ce490096423000062>

Judecător Carmen Pop
Conducătorul Biroului de informare și relații publice